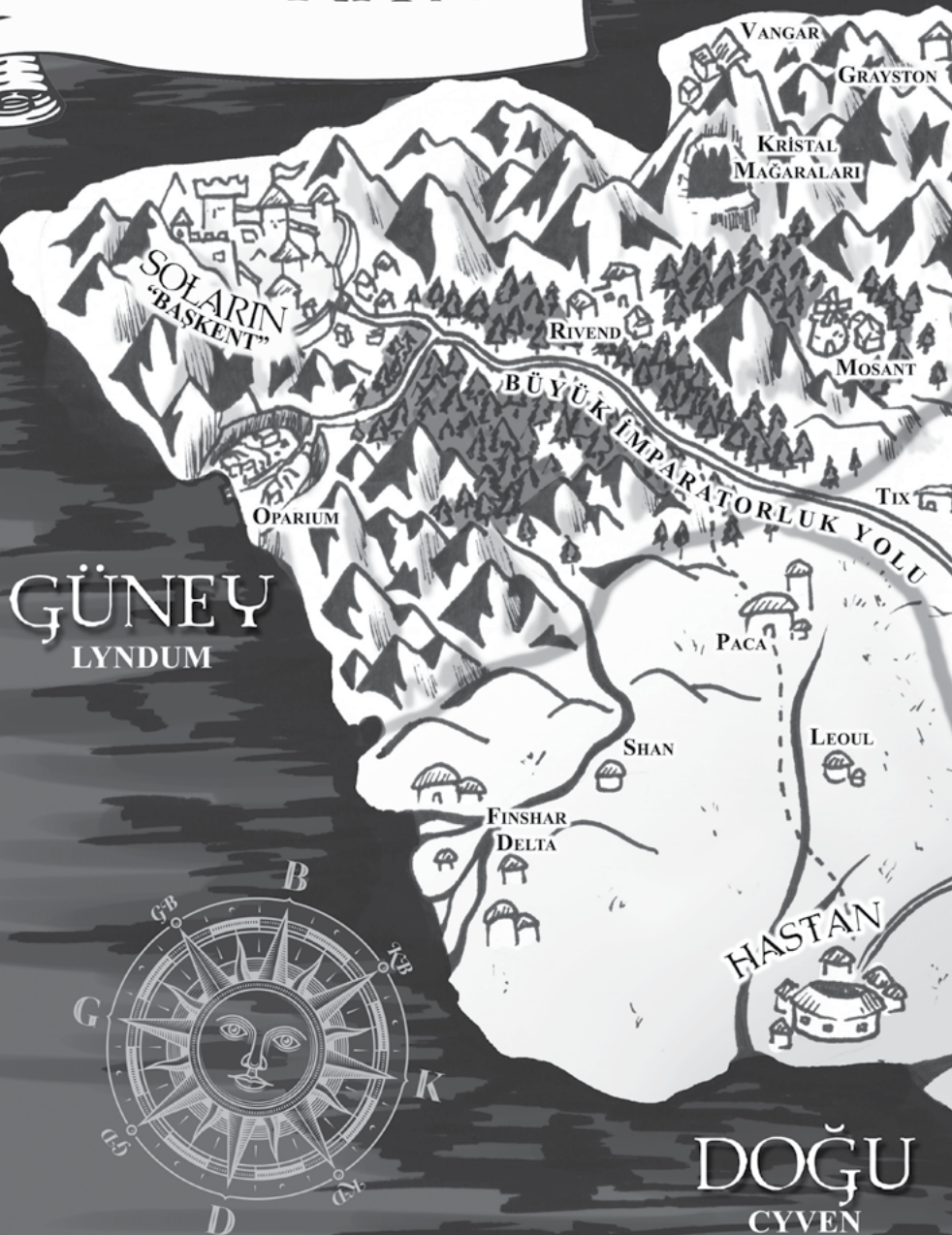

YİTİK
GELECEK

*Gerçekleşecek olanlara yer açmak amacıyla
yitip giden bütün hayaller için*

ANA KITA

HİLAL
KITASI

ENGEL ADALAR

BATI
MHASHAN

QUI

XIA

NORIN

LAU

SILME

YON

KESİŞİM

ORE

ANTO

POHEAT

DAMACIUM

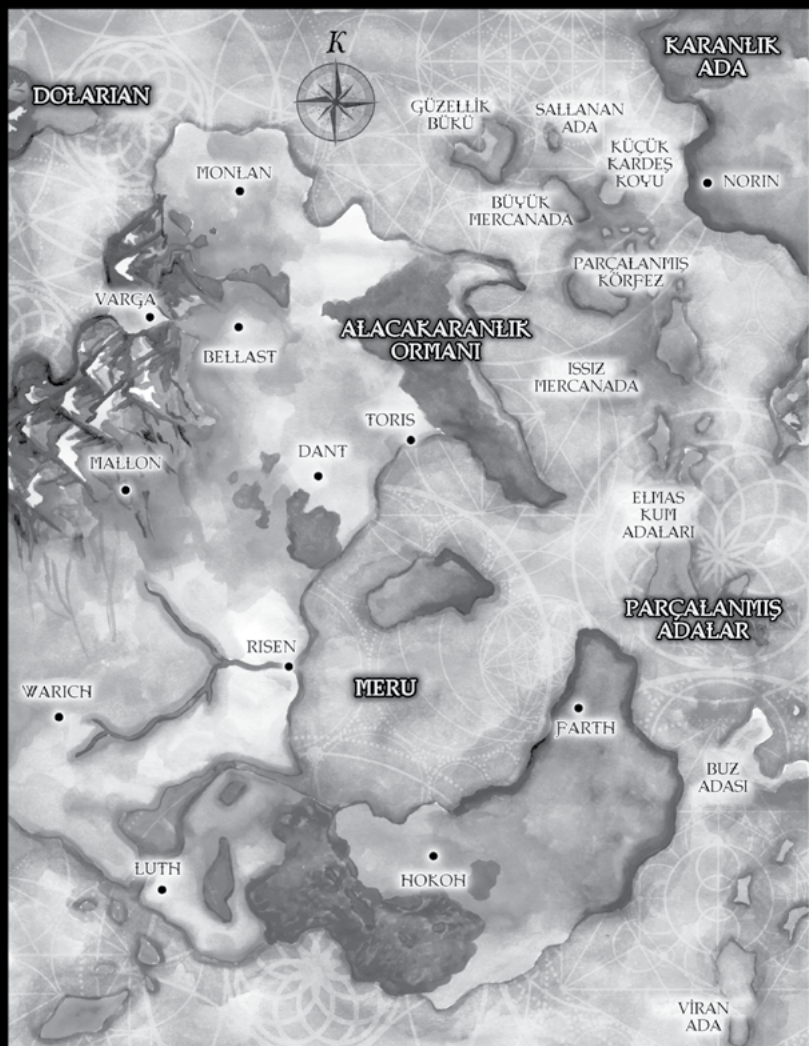
GEÇİT

SORICIUM

İO
GÖLÜ

ALDA

KUZEY
SHALDAN

HER ŞEY BULANIKTI.

Bütün anılar birbirine karışmıştı, her şey renklerin ve seslerin bulanık bir karışımından ibaretti, bilinci tam olarak yerinde değildi.

Buzdan bir gemideydi. Karanlık anıların arasında, acı dışında hiçbir şeyi aydınlatmayan buz pırıltıları vardı. Karanlık okyanus etrafını çevreledi; neredeyse geminin kendisi kadar soğuktu. Uçsuz bucaksız denizde kaybolmuştu; suyun her hareketinde savrulan, kayalık ve taşların üzerinden yuvarlanan dalgaların arasında görünmez bir parça. Tenine pürüzlü gelen sert bir şey hissetti.

Kum.

Nefes alıyordu.

Sadece... nefes alıyordu. Hava, dudaklarının arasından kesik kesik dışarı fırlıyordu. Vücudu hayati her bir nefes için savaşıp aynı anda suyu dışarı atıyordu.

Yorgunluk.

Daha fazla karanlık.

O.

İki el onu tutup yukarı kaldırarak kendini teslim ettiği ıslak me-

zardan kurtardı. Parmaklarının her yerde tanıyacağı zarif işlemeli paltoyla kaplı kollar, etrafını sımsıkı ve sıcaklıkla sardı.

Ruhunun derinliklerinde yankılanan ses.

Saçları, yüzünden geriye doğru çekilmişti. Hâlâ ıslaklardı ve sonsuza dek ıslak kalacaklarmış gibi hissediyordu. Hava, vücudundaki nemi çekip titremeye zorluyordu. Alnı bir türlü kuruyamıyordu, sürekli terle kaplıydı.

Ateş bütün vücudunu kavuruyordu. En azından öyle olduğunu sanıyordu. Belki de adam öyle söylediği içindi.

Soğuk, sıcak, soğuk.

Mırıldanılan kelimeler, ışık kıvılcımları, daha fazla karanlık.

Zaman böyle akıp gitti. Vi tam olarak ne kadar vakit geçtiğini anlayamamıştı. Hayattaydı ama kararlı, yıpranmış ipliklere ve pes etmeyecek kadar inatçı bir bedene tutunuyordu.

Yaraları yeniden açıldıkça sesi kısılana kadar bağırdı; bir şeyler, beceriksizce iyileşme çabasının “yeniden başlatılması” gerektiğine dair bir şeyler mırıldandı. Acı gidip geldikçe nefesi kesiliyordu, dokuları yeniden onarılıyordu. Üzerine merhemler sürüldü ve boğazından aşağı ilaçlar döküldü; içmek ya da boğulmak dışında seçeneği yoktu.

Gözlerini her açtığında biraz daha uzun süre uyanık kalıyordu. Yavaşça göz kırılan saniyeler, yeniden şekillenen bilinciyle birleşiyordu.

Rüzgâr, Taavin’in kendisini sakladığı kulübenin var olan tek penceresindeki panjurlara vuruyordu. Sağ tarafında her zaman yanan bir ocak vardı. Ya çok sıcaktı ya da yeterince sıcak değildi, hiç ortası olmuyordu. Ama alevler tanıdık ve hoş yoldaşlardı. Anlamalı gelen tek şey onlardı.

Solunda ise Taavin vardı. Uyuyor gibi görünse bile her zaman ışıkla çevrelenmiş hâlde, kapiya sırtını dayayarak kıvrılıp oturuyordu.

Taavin nasıl olmuştı da buraya gelebilmişti? Ve *burası* tam olarak neresiydi?

Yeterince uzanabilse belki dokunabilirdi. Ama Vi’nin denemeye ne gücü ne de enerjisi vardı.

Bazen uyandığında, karşıdaki duvara yaslanmış bir sandıkta bir şeyler karıştırdığını görüyordu. Mantardan kapakların açılma sesi- ni duyduktan sonra bitkisel kokular tuzlu havayı kesiyordu.

Diğer zamanlarda, gözlerini açtığında onu üzerine eğilmiş, du- daklarını hızlı ve yumuşakça hareket ettirirken buluyordu. Üzerine düşünseydi çoğu kelimeyi tanıyabilirdi, düşünmek çok zordu. Fakat büyük bir kısmını da tanıyamazdı. Bu yüzden Vi, hangisinin hangisi olduğunu ayırt etmek için fazla çaba harcamıyordu. Her hâlükârda gözlerini bir sonraki açışında unutacaktı.

Vi, alacakaranlığa doğru gözlerini kırptı.

Bu sefer diğerlerinden farklıydı.

Aklı daha berraktı, daha netti. İçinde olduğu ânı hissediyordu ve kendi dayanılmaz varlığının tamamen farkındaydı. Düşünceleri hâlâ karmakarışıkta ama şimdi parmaklarıyla dokunabileceği ve tekrar birleştirmeye başlayabileceği parçalar gibilerdi.

Vi başını onun yumuşak tınlayan sesine doğru çevirdi.

“Taavin?” Dudakları acıyla gerildi ve narin cildin çatladığı yerde kanın demirimsi tadı ağzını doldurdu.

“Vi.” Taavin aniden döndü, ellerinde kavradığı kabaca yapılmış bardağı neredeyse döküyordu. Göz göze geldiler ve Taavin aceleyle, beceriksiz bir telaş içinde ona doğru koştu.

Tartışmasız şekilde Taavin’di. Ama hatırladığından o kadar fark- lı görünüyordu ki... Aradaki fark neredeyse sarsıcı boyuttaydı. Vi, kendine bu adamın gerçekten aynı adam olduğunu hatırlatmak için gözlerini kırıştırmak zorunda kaldı.

Adamın saçları kirli görünüyor. Gözlerinin altında daha önce hiç görmediği koyu halkalar vardı. Paltosunun her zaman canlı olan rengi gitmişti, yerini gri alacakaranlık almıştı ve ateşin ölmek- te olan közleri, üzerine uzun gölgeler düşürüyordu. Ona parlaklık veren tek şey, her zaman ışıldayan gözleri ve sol bileğinin etrafında dönen küçük ışık çemberiydi. Glif o kadar sıkı şekilde birleştirilmiş- ti ki Vi ne için olduğunu anlayamamıştı.

“Nasıl hissediyorsun?”

“Ölü gibi ama biraz daha hareketlisi.” Vi yana döndü, ağırlığını sol dirseğinin üzerine vererek kendini yukarı itmeye çalıştı. Bütün eklem-leri sertti ve ağrıyordu. Yıllardır hareket etmemiş gibi hissediyordu.

“Çok hızlı kalkma. ‘Hareketli ölüm’, seni bulduğum durumu ve düzgünce toparlanman için yapmam gereken her şeyi düşünürsek uygun bir tanım olabilir.” Ancak Vi kararlıydı, o yüzden Taavin doğrulmasına yardım etti, arkasındaki duvara yaslandı. Vi alanın dar olduğunu biliyordu ama yatarken başının neredeyse bir duvara, ayak parmaklarının ise diğerine değdiğini fark etmemişti. “Al, iç bunu; vücudunun uyanmasına yardımcı olur. Vücudunu normalden yavaş çalışır hâlde tuttum ki iyileşmeye odaklansın.”

Vi, adamın elinden kupayı aldı, içindeki çamurlu karışıma baktı.

“Söz veriyorum, görüntüsü tadından daha kötü.”

Çekingen bir yudum aldı. Yoğun ve otsuydu ama boğazından aşağı inerken sıcaktı, neredeyse içki gibiydi ama kuvvetli bir yanma yoktu. Vi bir yudum daha alınca kulübenin tuzlu kokusunun yerini de içeceğin parlak tadı aldı. Bu, daha önce aldığı topraksı kokuydu ve kadın neredeyse hoş olduğunu düşündü.

“Her şeyi hatırlıyor musun? Beni hatırlıyor musun?” diye neredeyse çekingen şekilde sordu Taavin. “Travma hafızanı etkiledi mi?”

“Evet.” Vi yeniden kupaya baktı. “Yani, evet her şeyi hatırlıyorum... Seni de. Hayır, hafızam etkilenmedi.” Kupa, bacaklarını örten kabaca işlenmiş battaniyenin üzerinde duruyordu. Vi ayak parmaklarını oynattı. Kendi parmakları gibi hissettirmiyorlardı... Hiçbir şey kendisine aitmiş gibi hissettirmiyordu. Sanki ruhu tamamen yeni bir bedene yerleştirilmişti. “En azından öyle sanıyorum...”

Sesi yok olup gitti. Anılar, etrafında bloklar gibi üst üste yığılmaya başladı; her yerini sarıyorlardı. Vi’nin tırnakları, kil kupanın oyuklarına battı; zanaatkârın işareti, parmak izlerinde kalıcı hâle gelmişti. Göğsündeki kasvetli ağrı, görünürde yeni bedenin aslında ona ait olduğunu teyit ediyordu.

Üzerindeki her bir yara izi şimdi haritası olmuş gibiydi; sonunda Meru’ya nasıl ulaştığını gösteriyordu.

“İyi,” küçük bir rahatlamayla derin nefes aldı. “Gereken her şeyi yapamadığımdan endişeleniyordum...”

“İyiyim.” Yalandı. Onu, gerçekler tarafından sokulduğu derin çukurdan çıkmak zorunda kalmaktan kurtaran bir yalan. Vi aynı anda birçok şey hissediyordu... ama evinden kaçtıktan, İmparatorluğunu terk ettikten, hayatta kalmak için savaştıktan, bir korsan kraliçesiyle yüzleştikten ve bir haini öldürdükten sonra “iyilik”, hissettiği duygulardan biri değildi.

“Nasıl burada bulunabiliyorsun?” Vi konuyu ona çevirdi. Kendisinden bahsetmek, istediği son şeydi. “Risen’da hapis değilmiydin?”

“Belli ki değilim.” Taavin, ayaklarının ucundan geri çekilip dizlerini göğsüne çekti. Vi ona baktı, kupayı geri vermeyi düşündü. İçindekilerin yatıştırıcı özelliklerine adamın da en az kendisi kadar ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. “Kaçmayı başardım.”

“Nasıl?” Vi kulübeye baktı. “Buraya nasıl geldin? Ve burada olacağımı nasıl bildin?”

Sorular üst üste birikiyordu. Hiçbir şey anlamlı gelmiyordu.

“Hatırla, yolculuğa çıkan tarafın yalnızca sen olmayacağını söylemiştim. Hapishanemden çıkış yolu bulacağıma söz vermiştim.” Eli çekingen şekilde Vi’nin eline dokundu. “Hayır, her zaman bir kaçış ihtimali olduğunu biliyordum. Sadece denemek için cesarete ihtiyacım vardı.”

Vi adamın eline baktı, bir zamanlar göğsüne ışık saçtığı gibi şimdi de ışık saçmasını istiyordu ama hâlâ sinir bozucu şekilde hiçbir şey hissetmiyordu. Bütün duygular körelmişti. Onun yerine, Erion’un balkonunda yaptıkları o konuşmaya odaklandı. “Kendinin de fırtınalı, karanlık dalgalar arasında suda öldüğüm rüyalar gördüğünden bahsetmiştin.”

Başıyla hafifçe onaylayarak karşılık verdi adam.

“Taavin, sadece geçmişin rüyalarını görüyorsun,” diye fısıldadı Vi.

“Öyle sanıyordum.” Kendi düşüncelerine dalarak uzaklara baktı. “Ama sen bana yaklaştıkça rüyalarım daha tuhaf hâle geldi.

Ya da belki seni bulmam sadece Tanrıça'nın takdiri idi. Her neyse, Alacakaranlık Ormanı'nın dışındaki siyah kumlu plajlar başka bir yerle karıştırılamayacak noktalar. Seni kumda gördüğüm kısa ama özellikle şiddetli bir görü ile karşılaştığımda, ayrılmam gerektiğini anladım."

Şiddetli bir görü mü? Taavin kendi görüleri sırasında titremeler yaşadığını ve bilincini kaybettiğini söylemişti... Vi etrafındaki insanlar için sadece şiddetten mi ibaretti? Böyle bir şeye mi dönü-şüyordu?

"Sonra yolda, korsan Adela'nın doğu sahillerinde yelken açtığını duydum. Gemide olduğunuzu biliyordum. Bitmek bilmeyen görüler aldım. Hepsi beni görmezden gelemeyeceğim şekilde harekete geçiriyordu; en kötüsünden korktum."

Adam sonunda bakışlarını ona çevirdi. Vi onun derin ve çökmüş gözlerine bakarak karşılık verdi. Yüzündeki zayıflıkla çerçelendiğinde, gözleri daha da perişan görünüyordu; yanakları her zamankinden daha keskin hatlıydı. En son ne zaman iyi uyumuştum? Ya da karnı doymuştu?

"Sebebi ne olursa olsun gelmene sevindim." Vi, kendisi için hazırladığı karışımdan bir yudum daha aldı. Rastlantı mıydı, Tanrıça'nın takdiri miydi yoksa başka bir büyü mü işin içindeydi bilmiyordu ama bağıni sormaktansa üzümünü yiyecekti.

"Ben de. O sahilde ne kadar kaldığını bilmiyorum ama biraz daha geç kalsaydım olacakları düşünmek bile istemiyorum."

Vi hâlâ elinin üzerinde duran ele baktı. Yarı havada kalmıştı, titriyordu, sanki ona dokunmaktan korkuyordu. Vi sonunda kuyayı bıraktı ve parmaklarını onunkilerle kenetledi. Taavin, kadının konuşmadan söylediği isteğini fark edip yanına biraz daha yaklaştı.

İkisi de uzun süre bu temasa baktı. Kadın, adamın boğuk ve titrek nefes alışlarını duydu. Ama ikisi de hareket etmedi. Vi'nin bakışları yukarı doğru kayarak adamın gözleriyle buluştu.

Gözlerinin yeşil tonları, Vi'nin şu anda içinde bulunduğu karanlık dünyada parıltıdan tek şeydi.

Taavin hayretle, günlerdir ona bakıyor olması gerektiği hâlde, “Gerçekten buradasın,” diye fısıldadı.

“Evet. Sana gerçek hayatta farklı hissettiriyor muyum?”

“Pek sayılmaz,” diye itiraf etti Taavin yumuşak bir gülüşle. “Bu durum beni mutlu mu ediyor, yoksa üzüyor mu bilmiyorum.” Diğer eli kalktı, genç kadının yanağını kavradı. Vi, adamın başparmağının altında biriken ince kir tabakasını hissedebiliyordu.

Cesaretini toplayarak, “Neden üzgünsün?” diye sordu.

“Çünkü bunca yolu geldin, çok şeye dayandın... Belki de beni saat aracılığıyla yanına çağırman da aynı derecede iyiydi.”

“Değildi.” Vi kupayı kenara koyarak ellerini onun ellerinin üzerine yerleştirdi. Birini yüzünde, diğerini kucağında tuttu. “Şimdi seni görmek için büyüye ihtiyacım yok. Varlığın artık gliflerle sınırlı değil. Artık sana ihtiyacım olduğunda, her an yanımda olabilirsin.”

“Sadece izin verirsen.”

“Daha azına izin vermezdim.” Vi gözlerini kapattı, başını öne eğerek alnını adamın alnına yasladı. Taavin aynı şekilde kaldı, ondan istenmeden teselli veriyordu. “Ayrıca...” Sesi yavaşça kesildi, boğazını, ruhunu zımpara kâğıdı kaplamış gibi.

“Ayrıca?”

Vi yavaşça başını iki yana salladı. Adamın kendisini bir arada tutmasına ihtiyacı vardı. Evinden uzakta, şu an sahip olduğu tek şey oydu, yabancı bir diyarda tanıdık olan tek şeydi.

Ama nedense ona ihtiyaç duymak zayıflık gibi geliyordu. Tarif edemediği bir nedenle bu fikir kendisini korkunç hissettiriyordu.

Vi boğazını temizleyip diğer tarafa eğildi; kendini o andan ve kırılganlık hissinden uzaklaştırıp, “Ayrıca,” diye yeniden başladı. “Gelişim tamamen sosyal sebeplerle değildi. Yapacak işlerimiz var.” Vi yavaşça elini kaldırdı, saatine götürdü.

Ciddiyetle onaylayarak, “Evet, var,” dedi adam.

“Şimdi ne yapmamız gerekiyor?” diye sordu Vi. Meru’ya ulaşmak için mücadele edip savaşarak insan öldürmesinin iki nedeni vardı; bu da onlardan biriydi.

“Henüz bilmiyorum... Müsaade eder misin?” Taavin elini saatin tam önüne getirdi. Vi yakınlığını görmezden geldi. Dudaklarının ne kadar yumuşak olduğunu biliyordu.

“Tabii ki.” Vi boynunun arkasını ovuşturdu, tamamen çıkarıp çıkarmamayı düşündü.

Saat yaşadığı dünyayla, içine doğduğu ailesiyle olan son bağlantısıydı. Belki de gerçekten Vi Solaris olduğunu kanıtlayabilecek tek şeydi. Parmak uçları vidalı kilidin üzerinde yuvarlanırken bile zinciri sıkıca tutuyordu ama çözmeye cesaret edemiyordu.

Farklı bir his dikkatini dağıttı, saçları alıştığından daha kısaydı. Vi, Adela’dan kaçışının başlangıcını hatırladı: Bir alev ampulünü kırıp, zorla ağzına tıktırdıkları bağı yakan ateşin kalıntılarını kulanmaya çalışmıştı. Biraz saçı yanmıştı ve şimdi arkalardaki saçlar geri kalanından daha kısaydı. Omuzlarının biraz altına kadar uzanan uçlarıyla oynadı.

Batı’nın öve öve bitiremediğı saçları... Kesmesi gerekecekti. Her şey gibi bu düşünce de zihninden, ardında başka hiçbir his bırakmadan hafif bir acıyla geçti.

Taavin, kadının içinde yaşadığı mücadelelerden habersiz, parmaklarını saate doladı.

Metal, Taavin’in tenine değdiği an büyü, dokunduğı noktadan küçük havai fişekler gibi etrafa kıvılcımlar saçarak patladı. Parıldayan lekeler havada süzüldü ve güçbela görünen, tanımadığı gliflerin hatlarına yapıştı. Gürültü zihnini doldurdu; öyle ani ve yüksekti ki Vi bu gürültünün müzik mi, insan sesleri mi, şarkı mı yoksa çılgık mı olduğunu ayırt edemedi. Nefesi hızlandı. Ağzından küçük bir çılgık bile çıkmış olabilirdi.

Renkler ve şekiller Taavin’i de ele geçirdi; ikisini de içine alarak saatler gibi gelen ama aslında yalnızca birkaç saniye süren bir âna hapsedip bıraktı. Oda tekrar loş ışığına kavuştuğunda Taavin’in gözleri bir anlığına ısıltıyla parladı; fakat ortam bu garip büyüünün ardından, daha önce olduğundan daha karanlık görünüyordu.

Taavin’in nefesi ağırdı. Vi’nin kalbi hızla çarpıyordu ve uyan-

dığından beri hiç olmadığı kadar uyanıktı. İkisi de başka bir şey olmasını bekliyor gibiydi. Ama hiçbir şey olmadı.

Vi artık sessizliğe dayanamadığında cesaretini toplayıp sordu. “Neydi o öyle?”

“Daha önce böyle bir şey yaşanmadı gibi anlıyorum?” Saate sapladığı yoğun bakış şimdi ona dönmüştü. Taavin’in ona ilk kez gözlerini diktiği zamanki o his omurgasına tırmanıyordu ve Vi farkında olmadan biraz geri çekildi.

“Hayır... Ne... ne oldu?”

“Bilm...” Kapıdaki tıkırtı sözünü yarıda kesti. Taavin arkasına dönüp baktı, gözleri telaşlıydı. “Koruyucu büyülerim bozuldu.” Dudaklarından dökülen bu sözler, Vi’nin sorusuna bir cevap olmaktan ziyade korkutucu oldular.

“Koruyucu büyülerin mi?” Vi onun kadar yumuşak şekilde konuşmaya çalışarak nefes aldı. Dikkatini takip ederek bileğine baktı, daha önce bileğinde olan glif gitmişti.

“Burayı çevreliyordu, bizi saklı tutuyordu. Artık beni hissedebiliyorlar, o büyü patlamasıyla da-”

“Fallor,” diye tamamladı Vi.

“Fallor mu?” Taavin ona baktı. “Adela’nın sağ kolu mu?”

“Peşimde,” diye aceleyle yanıt verdi Vi. “Bir dakika... Sen kim olduklarını sanıyordun?”

“Kılıçlar.”

“Ne?” Vi, soru dudaklarından çıkar çıkmaz çadırında bilgi talep etmeye başladığında yaptıkları kısa konuşmayı hatırladı. “Işığın Kılıçları mı? İnananlar’ın silahlı güçleri mi?”

“Peşimdeler.”

Kapı tekrar sallandı, Işığın Kılıçları ile ilgili binlerce sorusunu sormasına engel oldu.

“Koşmaya hazır ol.” Taavin elini tuttu. “*Durroe sallvas tempre dupot. Durroe watt radia dupot.*”

Işık vücudundan dışarı doğru sarmallar çizerek yayıldı. Vi, gözleri ve kulakları yanıltmak için yapılan büyülerini tanıdı. *Radia*,

saklanmak için. *Tempre*, maskelemek için mi? *Dupot*... Bu kelimeyi daha önce duymamıştı, öyle değil mi? Zihni hâlâ yaralarından ve kulaklarını çınlatan büyüden dolayı bulanıktı.

Glifler Taavin'in etrafını sardı, sol bileğinde bileklik gibi yoğunlaştı. Ne yaptığını biliyordu ama... yine de Vi hayranlığa kapılmıştı.

Büyüyü şimdiye kadar gördüğü hiçbir büyücünün yapamayacağı kadar ustalıkla yönetiyordu, herhangi bir disiplinin büyücüsü bile bu kadar ustacasını yapamazdı. Hatta anne babasının elementleri şairane biçimde yönetme yeteneklerini bile gölgede bırakıyordu. Sadece büyüculükten fazlasıydı, bir sanattı; üstat bir müzisyen ya da usta bir dansçı kadar nefes kesiciydi. Büyü sadece Taavin'in bir uzantısı değildi.

Taavin'in *ta kendisiydi*.

Kulübenin kapısı tekmeyle açıldı. Eşiğe iki adam dizilmişti, etraflarında buz çatırdıyor ve kulübenin içine doğru uzanıyordu. Sönmek üzere olan ateşin kalıntılarından sesler geldi, Vi'nin gözleri sadece ay ışığına uyum sağlamaya çalıştı.

Adamın biri yabancıydı, sadece isimsiz ve kana susamış bir yüzdü. Odağı diğerine kilitlenmişti: Fallor. Saçının kızılığı ve kaşlarını çevreleyen parlak noktalar artık tanıdık geliyordu. Artık onları gündüz ışığında, ay ışığında ve kâbuslarda bile tanıyabilirdi.

Fallor'un gözleri hafifçe kısıldı, kulübeyi tarayarak Vi ve Taavin'in saklandıkları yerin üzerinden geçti.

"Arayın," diye emretti Fallor. İsimsiz adam, Fallor, kapı eşiğinde beklerken küçük alana girdi.

Vi hareket etmek için çekildiğinde çığlığını zor tutarak dişlerini sıktı. Taavin fırsatı değerlendirdi, kapının eşiğindeki Fallor'un yanından hızla geçti.

Ne yazık ki mesafeyi yanlış hesaplamıştı.

Taavin geçmek için döndü ama Vi dengesini kaybetti. Kendi ayaklarına takıldı; bedeninin hareketleri ile beyninin komutları arasında hâlâ kopukluk vardı. Taavin kolundan çekmeye devam etti, Vi ise düzgünce hareket etmeleri için uzuvlarını ikna etmeye çalışıyordu.

Vi'nin yan tarafı çok az, çok çok az şekilde Fallor'un devasa koluna dokundu.

Adam başını çevirdi, içgüdüsel olarak hareket etti, bu kadar hızlı karşılık vermesinin başka bir açıklaması olamazdı. Koluna dokunmuştu ve bu, Taavin'den ona uzanan büyüünün şimdi Fallor'a da geçtiği anlamına geliyordu. Artık onları görebiliyordu.

Fallor'un kolu, kadının gövdesine çarparak ciğerlerindeki havayı dışarı çıkardı. Kemikleri ezebilecek bir güçle çekerken kolunu Vi'nin karnına daha da bastırdı.

Vi, Taavin'e baktı; kollarının arasından kurtuluşunu izlerken adamın gözlerinin hafifçe büyüdüğünü gördü. Hâlâ diğer yöne doğru hareket ediyordu, eli Vi'nin bileğini kavramıştı. Ancak Fallor çok güçlüydü. Vi havada süzülüyormuş gibi hissettiği anda, Taavin'in parmakları Vi'nin elinden kaydı ve o sırada temasları kesildiği için büyü, Taavin'i görünmez hâle getirdi.

"Buldum seni," diye homurdandı Fallor, mide bulandırıcı şekilde neşeyle dolu sözleri, bu ânı daha da korkutucu hâle getiriyordu.

2

“JUTH...” Vi cümlesini tamamlayamadan büyük bir el ağzını kapattı.

“Hiç sanmıyorum,” dedi Fallor, ardından arkadaşlarına döndü. “Başka biri daha var, yakalayın.”

“Adela sadece kadını istedi.”

Fallor, Vi’nin içine işleyen bir özgüvenle, “Bunu da isteyecektir,” dedi.

Taavin’in kim olduğunu biliyorlardı. Başka bir açıklaması olmazdı. Yoksa Fallor sadece kendisine odaklanırdı.

Vi, kulübenin etrafındaki yağmurlu tarlaya bakarak Taavin’in herhangi bir işaretini aradı. Fallor’un acımasız şekilde tutuşundan dolayı midesi ve çenesi ağrıyordu. Taavin’in olabildiğince hızlı ve uzağa doğru koşmaya devam etmesini umdu. Bir kez korsanlarla mücadele etmişti ve hayatta kalmıştı; bir kez daha hayatta kalabilirdi. Eğer Taavin de esir alınırsa kendini asla affetmezdi.

Ancak Vi, ne kadar Taavin’in kendi başının çaresine bakmasını istese de onun kendini düşünmeyeceğini biliyordu.

O, Yargen’in Şampiyonu’ydu ve eğer elfin’ra onu eline geçirirse, kanını karanlık tanrıları Raspian’ı çağırarak için kullanırdı.

Ama öyle olmasa bile... Bu adam, esaretinden kaçmaya cüret eden, ona gelen ve onu iyileştiren adamdı; Vi'yi geride bırakmazdı. Bu da Vi'ye tek bir seçenek bırakıyordu: Taavin kendini bir kez daha tehlikeye atıp açığa çıkmadan önce bir şeyler yapmak zorundaydı.

Bir keresinde Taavin, *büyü büyüdür*, demişti. Bütün disiplinler sadece büyüü etkilemenin ve yönlendirmenin birer yoluydu. Yani Fallor, onu bir Işıkörücü olarak susturup durdurabilirdi ama Adela'nın korkunç kelepçeleri olmadan, bir Alevtaşığı olarak asla durduramazdı.

Gözlerini kapatarak içindeki kıvılcımı aradı. Dışarı fırlayışını hayal etti; tıpkı ışığın fırlayışı gibi. Tek fark, bu gücün sözcüklere ihtiyaç duymamasıydı.

Sıcaklık yağmura karşı titreşerek ateşi ânında buhara çevirdi. Fallor hissetmiş olmalıydı ama yeterince hızlı tepki veremedi. Küçük kıvılcımlar bir an içinde alev duvarına dönüştü, Vi'nin cildinden ve giysilerinden birkaç santim yukarı süzüldü. Alevler, Vi'den dışarı doğru yayılarak Fallor'u geri itti.

Vi yere çarptı. Dengesini bulmaya çalışırken bir eliyle çamurda kaydı. Yan tarafı çamurla kaplandı ve yuvarlandı. Toprağın tadı ağzına dolarken, *"Juth starys hoolo!"* diye bağırdı.

O konuşurken, adamların ve kulübenin etrafında bir glif oluştu. Gözlerini kısarak Fallor'a baktı, diğer eliyle gözüne akan çamuru silmeye çalıştı. Korsanın etrafında farklı bir ışık parıltısı vardı ancak ateş, yarattığı glife ulaşıp her yeri akkor alevlerle kaplamadan önce ne olduğunu anlayamadı.

Kulübeyi araştıran kana susamış adamın çığlıkları tek başına havayı doldurdu. Vi çığlık korosu beklemişti ama öte yandan Fallor'un sessizce pes edeceğini hiç düşünmüş müydü? Vi alevlere bakarak Fallor'un silüetini aradı. Alevler daha da parlarken hiçbir yerde görünmüyordu.

Şimdiden yanıp kül olduğunu umuyordu.

Bir av kuşunun çığlığı, kuş, alevlerinin yarattığı hava akımında yükselirken uçuşumda yankılandı.

“Vi!” Taavin’in sesi, elinin bir kez daha Vi’nin elini kavramasıyla aynı anda konsantrasyonunu bozdu. “Gitmemiz gerek.”

Vi, korsanın hâlâ içinde olduğu yanan kulübeye bakarak hareketsiz duruyordu. Çığlıklar yavaş yavaş azalıyordu. Berbat bir ölümdü ancak adamı öldürmek en ufak bir pişmanlık veya suçluluk hissi uyandırmadı ve bu durum kendisini berbat hissettirdi.

Etrafındaki her şey karanlıktı; dışarıda, fırtınalı gecede ve göğsünün içinde ihanetle açılmış uçurumda... Sabah şafakla gelecekti ama ışık, onu boğmakla tehdit eden derin karanlıklara ulaşacak mıydı hiç?

“Fallor geliyor.” Taavin kolundan çekti. “Gitmemiz gerek!”

“Fallor? Ben...”

Kartal çığlığı sözünü yarıda kesti. Göğsüne yükselen kuş, kanatlarını kapatmış, tam dalıyordu. Etrafında tuhaf bir ışık parıltısı vardı. Başta Vi bu bozulmanın sadece ateş ışığının yağmura çarpması olduğunu düşündü ama daha fazlasıydı. Gerçekliğin kendisi dalgalanıyordu, sadece titreşen bir su birikintisindeki yansıma gibiydi.

Hayal bile edemeyeceği bir büyüyle kuş kayboldu ve Fallor belirdi; sanki biri gerçekliğin dalgalanan sularının altına batmış, diğeri yüzeye çıkmıştı. Hareketinin hızı Fallor’u havada ileri itmişti ve her iki ayağını da Taavin’in göğsüne bastırarak adamın bedenini sıçrama tahtası gibi kullandı. İtildiği sırada aynı dalgalanma tekrar etrafını sarmaya başladı ama Vi, bu kez kuşun yerine geçen adamı izlemiyordu.

Gözleri Taavin’deydi. Sessiz bir çığlık dudaklarından dökülmeden içini kavurdu, ağzı şok içinde açık kaldı.

Taavin inleyerek, öksürüp tıksırarak çamura yuvarlandı.

“Taavin!” Vi yanına gelip dizlerinin üzerine düştü.

“Yaya gitmek zorundayız... Atı öldürdüler.” Sözleri ağzından zor zor çıkardı. “Daha... gelecek.”

Vi gökyüzüne baktı. Karanlıkta, yağmurda kartalın herhangi bir izini aradı; ama yoktu. Fallor garip büyüyle her yerde olabilirdi. Artık birdenbire kadının aklında her yerdeydi.

Her an saldırıya uğrayabilirlerdi. Eğer Fallor'un büyüü onu bir kuşa dönüştürebiliyorsa, başka neler yapabileceğini sadece düşünmek bile Vi'yi ürpertti. Karşı koymalıydı, gücünü durduracak bir glif kombinasyonu düşünmeliydi. Ama karşısında böyle yabancı bir büyüyle, Vi'nin elinde panikten başka bir şey yoktu.

"Durroe sallvas tempre dupot. Durroe watt radia dupot." Taavin önceki sözlerini tekrarladı ve Vi, gliflerin ikisini de sararak adamın büyüüyle kapladığını hissetti. *"Ağaçlara ulaşmamız gerek."*

Vi zihnini çalışmaya zorlayarak, *"Ağaçlar,"* diye tekrarladı. Donakalamazdı. Buraya kadar ulaşmak için yaptığı onca şeyden sonra olmazdı.

"Orada." Taavin boşa kalan koluyla işaret ederken Vi diğer kolunu kaldırıp omzuna yerleştirdi. *"Alacakaranlık Ormanı'na ulaşmamız gerek."*

Alacakaranlık Ormanı. Vi'nin zihinsel atlası arşivlerini karıştırdı ama boş çıktı. Panikten değil, şu anda neredeyse hiç bilmediği topraklarda, kör karanlığa doğru koştukları için.

"Gidelim." Vi yerden kalktı.

Taavin görüldüğünden daha ağırdı ve Vi uzun zamandır kendini bu kadar güçsüz hissetmemişti. Yorgunluğun işaretlerini görmezden gelerek uçurum kenarını kaplayan uzun otların üzerine basıp koşmaya başladı.

Yanan kulübeden yükselen alevler şiddetli yağmurla sönmüş, hızla soğuyan enkazın üzerinde ağır bir sis bulutu oluşmuştu. Fallor vazgeçmeyecekti. Ve hiçbir şeyi daha kolay hâle getirmeyecekti.

Tam bu düşünce zihninden geçerken, bir büyü dalgası zeminden dışarı doğru yayılarak Vi'nin bileklerine dolandı. Vi düşerken Taavin'in elini mümkün olduğunca sıkı tutarak onları gizleyen büyü'nün bozulmamasını sağlamaya çalıştı. Ama bırakan Taavin oldu.

Onları gizleyen güç, otlarla kaplı uçurumun üzerinden yayılan ikinci büyü darbesiyle paramparça oldu. Işık parçacıkları dalgalanma içinde döndü ve ardından doğaüstü şekilde yok oldu. Sanki Taavin'in gücü hiç orada bulunmamış gibiydi.

Taavin, “*Loft Dorh Dupot,*” diye hırladı. Vi, adamın ağzından bu kadar vahşi bir tonun çıktığını daha önce hiç duymamıştı, şaşır-
dı. Taavin bir kolunu uzatmış, görünmez bir bağ tutuyormuş gibi
yumruğunu dönen bir çemberin merkezinde sıkıca kapatmıştı. Vi
adamın odaklanmış bakışlarını Fallor’a doğru takip etti. Taavin’in
aynı felç edici glifi kendisine uyguladığı zamanı hatırladı.

Adam o zaman, her ne kadar öyle görünmese de kolay bir iş
olmadığını söylemişti. Bu da Vi’nin hızlı hareket etmesi gerektiği
anlamına geliyordu.

“*Mysst Soto Larrk!*” Harekete geçti, avucunun altında yoğun-
laşan ışığın kılıç kabzasına dönüştüğünü hissetti. Taavin’in büyü-
süne müdahale etme riskini göze almak istemiyordu. Mücadeleyi
Fallor’a taşıyacaktı.

Vi neredeyse ona ulaşmıştı ki Fallor bir kükreyişle Taavin’in bü-
yüsünden kurtuldu. Kadın, tutuşunu değiştirerek kılıcını tüm gü-
cüyle savurdu. Fallor eğildi, kılıcın ucu boynunu kıl payı sıyırdı. Vi
öfkeyle çığlık attı.

“Kılıç mı?” Fallor bileğini yakaladı. Parmakları Vi’nin bileğini
tamamen sarıp kemiklerini eziyordu. “Kullanmayı *arkadaşından*
mı öğrendin?”

Jayme.

Vi’nin eli, Fallor’un ezici tutuşu altında kabzayı bıraktı. Sihirli
kılıç yere düştü ve gecenin içinde şekilsiz ışık ipliklerine çözülerek
hızla kayboldu.

“Çatının altında yaşayan o zavallı kadının adı neydi bu arada?”
Fallor alayla sırıttı.

Gözlerinin kısılması, büyü patlamadan önceki tek uyarısıydı.
Serbest kalmış ışık ve ateş. Her ikisi ve de hiçbirisi. Vi’nin Uyanışından
beri hissettiği ve üzerine bir kelime bile konuşulmamış bütün acı-
larının enerji ve öfkesiydi.

Fallor alevlerden geri sıçradı. Aynı hareketle, uyluğundan kısa
bir kılıç boyutunda bir hançer çıkardı ve geri çekilip doğrudan
Vi’nin göğsüne saplamaya yöneldi.

Vi hiç geri adım atmadan, Fallor'a yukarıdan bakarak, hançer zararsızca hafif bir çemberin içinde dönerken, "*Mysst Soto Xieh!*" kelimelerini duyurdu. "O hainin adını bir daha sakın karşımda anma."

Fallor bir adım geri çekildi, döndü ve tekrar saldırdı.

"*Loft Dorh Hool,*" diye tısladı Vi. Tüm nefretini –Fallor'a karşı ve Jayme'nin ihanetine karşı duyduğu öfkeyi– kelimelere döktü. Fallor anında durdu, zamanın içinde sıkışmış gibi kaldı.

Adam, Tanrıçası'nın sözünün etkisi altında bile güçbela bağlanmıştı. Yağmur omuzlarından akıyordu. Çamur gözlerine doluyordu. Ancak Taavin'in sözlerini beklerken Vi, yanma hissini görmezden gelerek gözlerini Fallor'a dikti.

Taavin'in son darbeyi indirmesini bekliyordu.

Gökyüzünde bir şimşek çakıp bulutların arasından dans ederek yere doğru uzandı. Dikkati bir an dağıldı, tüm uçurumu kırmızıya boyayan ışıkla parladı.

Kırmızı şimşek.

Vi'nin içine derin, kötü bir his çöktü. Boynundaki saat ısındı ve kulaklarının kenarına fısıltılar dokundu. Aynı olayı *Şafak Süvarisi*'nde uzaktan görmüştü. Ama yakından bu şimşek son derece rahatsız edici bir hâl aldı. Ardında etrafını sarmış, göremediği ama hissettiği, saldırmak için pusuda bekleyen bir düşmanın varlığını hissetti.

Ne yazık ki bu his, dikkatini önündeki gerçek düşmandan uzaklaştırmıştı.

"*Mysst Soto Xieh!*" Taavin o kadar aceleyle konuştu ki kelimeler zor anlaşılıyordu. Vi'nin önünde bir ışık kalkanı belirdi ancak bu sefer Fallor'un kılıcının altında parçalandı.

Vi sıçrayıp geri çekildi, korsanla arasına mesafe koydu. "*Mysst Soto Larrk.*"

Sağ elinde bir yay belirdi, sol elinde bir ok. Vi ellerini yılların getirdiği deneyimle ustaca hareket ettirdi. Yayın ipini geri çektiğinde omuzlarında ağırlar hissetti. Vücudunun her uyarısını, her sağlık yetersizliği işaretini görmezden geldi.

Oku fırlattı, yalnızca birkaç santim ilerleyip Fallor'un omzuna saplandı. Ok, ışıkla patladı ve Vi sırtında bir sadak varmış gibi eliyle başka bir ok almak için geri uzandı. Parmakları, daha önce orada olmayan katı bir nesneye tutundu: yeni bir ok.

İkinci oku da hemen fırlattı. Fallor sendeledi, omzuna doğru elini kaldırdı ve açtığı yaralardan sızan kanı kapatmaya çalıştı. Yağmur, kırmızı bir şimşegın patlamasıyla hafifçe renklendi, yaralardan akan koyu kanla birleşti. Vi, Fallor'un bakışlarında öfke, hiddet ya da hayal kırıklığı beklerken...

Hiç beklemediğı kakhahaları duydu.

"Gerçekten katil olduğunu mu sanıyorsun?" Fallor konuşurken Vi'nin elleri onu haksız çıkarmak için hareket ediyordu. Fallor çelikten gözlerini kısarak, "O zaman hadi," diye fısıldadı. "Bana bir prenses olmadığını, katil olduğunu göster. Beni öldür, Adela'nın gerçek öfkesini karşına al."

Vi'nin titreyen eli yağmur suyuyla ıslanmıştı. Parmakları yayın etrafını ölümden de sıkı şekilde tutmuştu. Oku dikkatle hedefe aldı, gözünü adamın boynunun tam ortasındaki yumuşak noktaya dikti.

Öldür onu.

Onu öldürmek, kendini çok iyi hissettirirdi.

İstiyordu. Ama öldüremedi. İçindeki karanlık ve çarpık bir şeyle, boynuna dolanmış dikenli bir sarmaşığın ve geçmişte kendisi hakkında bildiğini sandığı her şeyin arasında sıkışıp kalmıştı. Bu esnada Fallor oradaydı, bekliyordu.

Haklı mıydı? Jayme'nin ya da Kora'nın kalbini, gözünün döndüğü bir öfke patlamasıyla yok edebilmişti ama başka birini tekrar bu kadar kolay öldürebilecek miydi?

Hayır, bu yolu seçti çünkü daha acı verici olacaktı. *İşte bu*, diye fısıldadı içindeki karanlık ses. Göğsündeki boşluğa yerleşen, Vi'nin daha önce hiç tanımadığı birine dönüşmüştü sanki.

"Seni yavaş yavaş öldürmek istiyorum," diye fısıldadı. "Adela'nın korsanlarından hiçbirini temiz bir ölüm yaşamayacak."

Vi oku Fallor'un boğazına doğru bıraktı. Kanın boynundan ne-

hir gibi akışını izlemek istiyordu. Ancak ok, tanıdık olmayan bir sesin yağmura karışarak gürlemesiyle birlikte yalnızca etini hafifçe sıyrabilirdi. *“Juth mariy.”*

Eliyle kavradığı yay zararsız bir ışığa dönüşerek dağıldı. Vi acıyla çığlık attı ve yeni saldırı için büyüsunü hazırladı. Artık Fallor’u kolayca bırakmak yoktu. Artık tereddüt yoktu. Bu işi burada bitirecekti.

Taavin’in tanıdık elleri onu kavradı. *“Durroe sallvas tempre dupot. Durroe watt radia dupot.”* Bir kez daha gizlenmişlerdi.

Fallor onları aramadı. Onun yerine dönüp karanlığa, uzaktaki sırtta bakarak gözlerini kısıtı. Orada beyaz atlara binmiş, başlarının üzerinde mavi ışık küreleriyle aydınlanan bir grup kadın ve erkek vardı.

Fallor, *“Kutsal Kılıçlar,”* diyerek küfretti. Vi cildini ürperten büyü dalgasını hissetti ve adamın bütün büyü darbelerinin arasında kaybolup sonra kartal olarak tekrar ortaya çıkışını izledi.

“Gitmeliyiz.” Taavin elini çekti. Gece bitmeden önce omzunu çıkarmaya niyetliydi sanki. *“Çabuk, yoksa...”*

“Juth mariy.” Grubun başındaki adam yeniden bağırdı. Vi, altın zırhı ve koyu saçları dışında pek bir şey göremiyordu. Adamın, bu yolculuğa çıkmasına sebep olan kişiyle tuhaf bir benzerliği vardı.

Vi küçük ve zayıf sesiyle, *“Baba?”* dedi.

“Vi, bu tarafa!” Taavin gizliliği kırılırken kadını kendine çekti. *“Alacakaranlık Ormanı’na ulaşmamız gerek.”*

Vi’yi de peşinden sürükleyerek tüm gücüyle koşmaya başladı. Solaris’in zırhına ne kadar benzer görünürse görünsün, atın üzerindeki adam babası değildi. Beyaz ve altın dünyasından çok uzaktaydı. Evinden çok uzaktaydı.

Ve babası hâlâ korsan kraliçenin esiriydi.

Bir kartal çığlığı yankılandı, adamın bağırışıyla sona erdi: *“Okçular Morphi’ye! Süvariler, onların üzerine! Ateş!”*

Vi, yağmur ve kırmızı şimşeklerin ardından gelen gök gürültüsü nedeniyle yay kirişlerinin sesini duyamıyordu. Büyük atların nal seslerini de duymadı ama varlıklarını *hissede biliyordu.*

Kadın, ayaklarını yere daha sert basarak koştu; önlerindeki ormana bir kez daha kırmızı şimşek çaktı. Attığı her adımda serbest elini yanına bastırıyor, taze iyileşmiş eti yeniden açılacak sanıyordu. Çok yeni iyileşmişti, o yüzden şu anda kadın için hem savaşıp hem kaçmak fazlaydı.

Taavin yavaşladı. Göğsüne bastırarak hırıltılı nefesler alıyordu. Vi adımlarını yavaşlatıp atlara baktı.

“Taavin, biz...”

“Farkındayım,” diye tısladı Taavin. Omzunun üzerinden hızlı atlara baktı, aralarındaki mesafe kapanıyordu. “*Durroe watt radia. Durroe watt ivin.*” Yüzünü tekrar önüne çevirdi, Vi’nin yanında kalmaya çalışarak koşmaya devam etti. Parmaklarının etrafında toplanan ışık halkaları parladı. “Koşmaya devam et ve arkana bakma.”

Vi, sözlerine uyarak tüm gücüyle koştu. Taavin de hızını korumayı başardı ama her beş adımda bir sendelemeye başladı; sonra her üç adımda bir.

“Taavin...” Yüzüne endişeyle baktı. Gözleri bulutluydu ve odaklanamıyordu. Ormana kadar dayanabilecek miydi? Kılıçlar onları yakalarsa ne olurdu?

“Devam et,” dedi soluk soluğa. “Neredeyse geldik.”

Koşmaya devam ederken ağaçlara yaklaştıklarında Taavin kolunu savurup bir noktayı gösterdi. Hâlâ parmağının etrafında dönüp duran küçük bir glif vardı. Vi, kendisinin ve Taavin’in neredeyse birebir kopyalarının başka yöne doğru koştuklarını gördü.

Göz yanılsaması.

Atlar şiddetle koşmaya devam etti, sahte kopyalarının peşlerine düştü. Taavin’in yanılsamaları, süvarilerin onları geçtiği an havada kayboldu. Vi ve Taavin, Alacakaranlık Ormanı’nın karanlık ve bilinmezliğine doğru dalarken şövalyelerden biri hayal kırıklığıyla haykırdı.

VI'NİN AYAKLARI ISLAK ve yosun kaplı orman zeminine bastığında daha hızlı hareket etmeye başladı.

Shaldan'ın ormanlarında büyümüşü, çocukluğu dallar arasında zıplayıp sallanarak geçmişti. Ayaklarının altındaki nemli bitkiler ve yapraklar, yağmurun yapraklarla kaplı gölgelik tarafından boğuklaşan sesleri... Bu tanıdık his, içinde yükselen paniği yatıştırıyordu. Kendini aylardır çöl ve açık denizde geçirdiği zamandan çok daha rahat hissediyordu.

Ormana giren bir yol vardı fakat Taavin de o da bunu tamamen göz ardı etti. Onun yerine ağaçlar arasından ilerlemeye devam etti. Vi göz ucuyla Taavin'i izledi. Ormana girdiklerinden beri kendi adımları daha sağlam olmuştu, oysa Taavin'in adımları daha da sık sendelemeye başlamıştı.

Taavin ona doğru bakmadı bile. Yüzü öylesine kararlı bir ifadeyle donmuştu ki Vi'yi ürküttü. Onu daha önce böyle görmemişti ve bu ifade kaybolduğunda olacak şeylerden korkuyordu. Bunlar, bedeni tamamen tükenene kadar koşmaya kararlı birinin bakışlarıydı. Düşerse yanında olmak için adama yarım adım daha yaklaştı.

Vi arkasına baktı, süvarilerin nerede olduğunu anlamaya çalıştı.

Yağmur bulutları ayı tamamen kapatmış, etraflarını saran ılık büyük ölçüde azalmıştı. Şövalyelere ya da Fallor'a hızlıca bakış atmak için tehditkâr kırmızı şimşegin çakmasını umdu ama şansı yaver gitmedi, ateş yakmaya da cesaret edemedi.

Her nefes alışında yan tarafındaki acı daha da derinleşiyordu. Vi, hâlâ iyileşmekte olan yarasına elini bastırdı, Taavin'in bu yarayı ne kadar önce açtığını düşündü. Ağrı yayılıp doğrudan kafasına doğru ilerliyordu.

"Taavin..."

"Farkındayım." Hızını yavaşlattı, göğsü soluk soluğa inip kalkıyordu. Onun da Vi'den pek farkı kalmamıştı. "Sanırım haklıymışım..."

"Neyle ilgili?"

Bir ağaca yaslanarak, "Hiçbiri Alacakaranlık Ormanı'na girmeye cesaret edemez," diye hırıltıyla cevap verdi. Vi hazırdı, ona destek olmak için elini uzattı. Ancak eli hafifçe adamın yan tarafına dokunduğu anda Taavin acıyla uzun bir tıslama sesi çıkardı.

"Kaburgaların." Vi, ellerini çekip Fallor'un temas ettiği yere baktı. "Bir bakayım."

"Önce yağmurdan çıkalım. Belki kayalıklara daha yakın bir yerde bir sığınak ya da çıkıntı bulabiliriz."

Daha yavaş hızla ilerlemeye devam ettiler. Vi ayaklarını sürüklemeye başlamıştı ve Taavin, birkaç dakikada bir ağaca yaslanarak nefesini topluyordu.

"Durmamız lazım. Daha fazla gidemeyeceğiz." Kadın etrafı tarayarak seçenek aradı.

İleride, ağaçlar küçük bir nehre yol veriyordu. Vi yukarı ve aşağı baktı, Fallor ya da Kılıçlar'dan bir iz aradı. Ancak hiçbir şey yoktu. Aslında, suyun fısıltısından başka bir ses olmayan bu ormanda, yaşayan tek varlık onlarmış gibi görünüyordu. Taavin kaygan taşların üzerine doğru adım attı.

"Dikkat et." Vi hızla yanına atladı. Kolunu sıkıca beline dolayarak kendine yaslayıp onu dengeledi.

"Adımların sağlam."

“Ormanda büyüdüğümü hatırlıyorsun, değil mi?” Vi, devasa kayalıklara doğru ilerlediğini varsaydığı kayaların üzerinden yürürken adama yardım etti.

Tam da Taavin’in şüphelendiği —ya da umduğu— gibi zemin, denize ulaşan kayalıklara yaklaştıkça daha da kayalık hâle gelmişti. Nehrin kıyıları, yerden fırlamış devasa kayalara dönüşmüştü. Vi aşağı doğru baktığında ağaçtan çok kaya görüyordu.

Özellikle büyük bir çıkıntıya doğru ilerlediler; karanlık bir yarık, sıkışabilecekleri kadar dar bir alanı göz önüne seriyordu.

“Buraya mı?” diye sordu Vi.

“Gördüğüm en iyi yer burası ve yağmurdan kurtulmalıyız.”

“Önce ben gidip yeterince alan olup olmadığını kontrol edeyim.” Vi, onu girişin iki tarafındaki dev kayalardan birine yönlenirdi, kendi başına ayakta durabileceğinden emin olduğunda yanından ayrıldı.

Açıklıktan içeri sıyrılarak parmaklarının ucunda karanlığa doğru adım attı ve avucunun üzerinde küçük bir alev parçası yaktı. Geçit o kadar daralmıştı ki geri dönmek zorunda kalacağına neredeyse emindi. Ancak alev, ilerde daha açık bir alanı aydınlattı ve Vi, kalçalarının kıvrımlarını tam da doğru şekilde bükerek ufak bir sızıyla geçmeyi başardı.

Gerçekten de dört devasa kayanın birbirine yaslanarak oluşturduğu küçük bir mağaraydı. İkisi için zar zor yeterli olacaktı ama kuruydu ve kesinlikle iyi gizlenmişti.

İşe yaradı.

“Gel,” diye seslendi Vi. “Sanırım yeterince yer var.”

Taavin kayaların arasından yana kayarak göründü. Vi elini uzatıp yardım etti ve yoldan geçmesine destek oldu. Taavin rahatlayıp iç çekerek ortaya çıktı ve hemen karşıdaki kayaya yaslanarak Fallor’un üzerinde zıplamak için kullandığı göğsünü tuttu.

Vi, “Otur da bir bakayım,” diyerek önceki isteğini tekrarladı.

Sanki acısı, yüzünde kocaman harflerle yazılı değilmiş gibi, “İyiymi ben,” dedi.

“İnatçılığı bırak.”

Taavin sonunda kadının dediğini yaptı ve duvara yaslanarak oturdu. Bacaklarını uzatınca parmak uçları karşı duvara değdi, dizleri büküldü. Vi yanına çömeldi, rahatça oturup aynı zamanda adamın kucağında olmamayı başarabilecek bir yol bulana kadar kıvrıldı.

Ellerini gömleğinin kenarında durdurdu; kumaş, yağmurdan hâlâ ıslaktı ve kaslarının her kıvrımına yapışmıştı. Vi yavaşça gözlerini ona doğru kaldırdı.

“Müsaade eder misin?” diye fısıldadı.

“Tabii ki.” Sözleri onunkilerden daha güçlüydü ama yine de güven dolu denemezdi. O da en az Vi kadar gergindi. Burası ikisi için de keşfedilmemiş bir alandı.

Vi onu soyuyor değildi. Yani *soyuyordu*. Ama tam olarak öyle değildi. Tıbbi nedenler içindi.

Kafasındaki karmaşık düşünceler kalbinin hızla atmasına neden oldu. Vi, Taavin’in gömleğini yavaşça kaldırarak altındaki esmer teni açığa çıkardı. Mağaranın soğuğu ve nemi yüzünden tüyleri diken diken olmuştu. Vi adamın kaslarının belirgin hatlarını ve pantolonunun altına doğru inen ince tüy hattını görmezden gelmeye devam etti, en azından gözleri kaburgalarına inene kadar yapması kolay bir işti.

“Ah, Taavin...” diye soludu.

Parmakları derisine hafifçe dokunduğunda Taavin yüzünü buruşturdu, derin morluklar cildini kaplamıştı. “O kadar kötü mü?” diye sordu.

“Küçük bir dağ altında ezilmişsin gibi diyebilirim.” Vi gömleği yavaşça geri indirdi. “*Halleth* kullandım ama...”

“Pek başarılı değildi.”

Vi hafifçe gözlerini kıstı. Aynı şeyi söylemek üzereydi. Ama lafı ağzından almasından hoşlanmadığı kesindi. Taavin ne düşündüğünü biliyormuş gibi, nefesi kesik şekilde gülmeye başladı.

“Belliymi.” Taavin, sözlerinin arasına gizli bir acı ifadesi yerleş-

tirdi. Savaş ve kaçma içgüdüğü onları yaralarından ve hasta bedenlerinden uzaklaştırmıştı; görünüşe göre acı şimdi adamın paçasını yakalamıştı, tıpkı ormanda hızlarını yavaşlattıklarında ağrılarını fark etmeye başladığı gibi. “Üzerindeki yaralar —onları *halleth* ile iyileştirmeye çalışmıştı ama— beceriksizce iyileştirilmişlerdi. Deri öyle bir düğümlenip yara izleri bırakmıştı ki uzun vadede sorun yaratacak. Yaraları yeniden açmak ve doğru şekilde yerleştirmek zorunda kaldım.”

Bu bilgi, hâlâ bu kadar acı çekmesinin nedenine dair şüphelerini doğrulamıştı.

“Kaçarken öğrenmeye çalışıyordum,” diye savunmaya geçti Vi. “*Halleth*’i gözden geçirme fırsatımız olmadı. Ve Alevtaşıyıcılık, yaraları yakmaktan başka hiçbir iyileştirme konusunu kapsamıyor.”

Sakinleştirmeye çalışarak, “Hayattasın. Bu, yeterince iyi iş çıkardığın anlamına geliyor,” dedi adam. “Fallor peşinde, bu yaraların Adela yüzünden olduğunu varsayıyorum?”

Vi başını sallayarak onayladı, dudakları büzüldü.

Sahilde onu bulduğundan beri aklında olan soruyu sormaya cesaret ederek, “Buraya gelirken yolda başına neler geldi?” diye sordu. “O balkonda konuştuğumuzdan bu yana belki ancak...”

“İki, üç, belki dört hafta geçti,” diye fısıldadı Vi. Ona da bir ömür gibi geliyordu. Geçen zamanın büyük bir kısmında baygın olmak kesinlikle işini kolaylaştırmamıştı.

“O zamandan bu yana bir şeyler değişmiş.”

Haklıydı. Bir şeyler değişmişti. Jayme’nin ihaneti, Vi’nin içinde asla kurtulamayacağından endişe ettiği bir karanlığı uyandırmıştı.

“Vi, ne oldu?” diye sordu yumuşak bir sesle, zümrüt yeşili gözleri ateş ışığında parlıyordu.

Kendi gözleri de öyle parlıyor muydu? Yoksa gittiği uzun yolun tozu ile solmuş muydu?

“Hiçbir şey yok.” *Düşüncelerimin karanlık zindanında hapsolmak dışında.* “Buraya gelebilmek çok şey gerektirdi. Hepsisi o.”

Adam bir kez daha konuşmak için ağzını açtı, Vi ne soracağını

biliyordu. Detay isteyecekti. Vermeye hazır olmadığı bilgiler için onu sorguya çekecekti. Yaşananlar hâlâ göğsündeki delikte çırpınan karanlık suların derinliklerinde kayıp hâldeydi.

“Senin için de öyle olmuş gibi görünüyor,” diye karşılık verdi Vi. Bakışlarını başka yöne çevirme sırası Taavin’deydi. “Işığın Kılıçları, İnananlar’ın güçlü kolu, senin peşinde?”

“Lord Ulvarth tarafından yönetiliyorlar hem de.”

“Liderleri mi?”

“Evet. Güneş Şövalyesi. İnananlar’ın Lordu. Yargen’in sevdiği. Ses’in tek hizmetkârı.” Taavin, her biri bir öncekinden daha acı şekilde Ulvarth’ın unvanlarını saydı.

“Akılda tutamayacak kadar çok laf. Gerçi aynısı benim için de söylenebilir ama.” Taavin, kadının şakasına küçük bir gülücük ile karşılık verip hemen ardından eski ifadesine döndü. “O da oradaydı, değil mi?”

“Evet,” dedi Taavin. “En önde.” Ateşin ışığı, cildinde dans ederken uzun gölgeler oluşturunuyordu. Işık gücüyle dolu bir adam olmasına rağmen karanlık onu çok seviyor gibiydi.

“Seni Yargen Arşivleri’ne geri götürmek istiyorlar, değil mi?”

“Götürebilecekleri ilk anda. Kaçışım henüz kamu bilgisi değil. Söylenirse, Ulvarth rütbesini ve unvanını kaybetme riskiyle karşı karşıya... ya da en azından halkın inancını.”

Taavin’in yaşamının parçalarını, ormanda bırakılmış ekmek kırıntıları gibi bıraktığı bilgilerden yavaşça bir araya getiriyordu. Kutsal bir tarikatın başı olan, elleriyle Meru Kraliçesi’ni kutsayan bir adam. Ama başkalarının kuklası, Ulvarth’ın Meru üzerindeki en güçlü örgütlerden birinde güç sahibi olabilmesi için kontrol altında tutması gereken bir esir.

Yüreği adam için sızladı, kanı İnananlar’ın Lordu’na karşı öfkeyle kaynadı.

“Adela seni neden istiyor? Solarisli olduğun için mi?”

Adela’nın adı geçince Vi’nin vücudunun ortası ağrımaya başladı. Kadın açıkça, “Elfin’ra benim adıma ödül koydu,” diye yanıtladı.

“Ve Adela, konu dünyanın sonu bile olsa, her şeyden kâr elde edecek.” Taavin sessizce küfretti.

Naif bir prensesin yalnız kalbinden bile yararlanacak, diye düşündü Vi acı şekilde. Ama ağzını kapalı tuttu.

“Vi, ne oldu?” Taavin’in avucu kadının yanaklarını kavrayarak dikkatini yüreğinde dolaşan kötü ruhlardan geri çekti. Adam nazikçe, “Yardım etmeme izin ver,” dedi.

“Yeterince çok şey yaptın.” Artık onunla ilgilenme sırası kadındaydı. Ve Vi, Jayme hakkında herhangi bir şey düşünmek ya da tek bir kelime etmek bile istemiyordu. Hakkında konuşmak, hainin kazanmasına izin vermemiş gibi geliyordu. “Bir sonraki hamlemizi planlamalıyız. Lord Ulvarth senin peşinde, benim peşimde de Fallor —dolaylı olarak Adela— var. Başa çıkılacak çok şey var.”

“Bir sonraki hamlemiz, beklemek.” Taavin yer değiştirdi, eli kadının yüzünden düştüğünde tekrar inledi. Vi sıcaklığını kaybetmek istemediği için adamın elini yakaladı. En derininde onun dokunuşunu kaybedemeyecek kadar soğuk hissediyordu.

“Devam etmemiz gerekiyor. Burada güvende değiliz.”

“Burası güvende olma şansımız olan tek yer,” diye ısrar etti adam.

“Neden?” Vi, adamın diğerleri için ormana girmeye *cesaret edemeyeceklerini* söylediğini hatırladı.

“Çünkü Alacakaranlık Ormanı’ndayız, burası da Alacakaranlık Krallığı’nın koruması altında.”

“Alacakaranlık Krallığı?” diye yineledi Vi.

“Alacakaranlık Krallığı, morphi’lerin, yani Dönüşüm’ün gücünü kontrol edenlerin yaşadığı yer.”

Alacakaranlık Krallığı. Morphi. Dönüşüm. Yeni bilgilerin hepsini bir anda zihnine almaya çalışırken başı dönüyordu. “Dönüşüm’ün gücü ne? Meru’daki başka bir büyü disiplini mi, Işıkkörme gibi?”

Taavin derin nefes alırken gözlerini kapattı. Yorgun görünüyordu ve Vi dinlenmesine müsaade etmesi gerektiğini biliyordu. Ama onları hayatta tutabilecek bilgiler dudaklarının arasında beklerken soru sormamak zor geliyordu.

“Evet, ama kabul etmeliyim ki... hakkında çok fazla şey bilmiyorum. Dönüşüm, İnananlar için yasak bir konudur.”

“Neden yasak peki?”

“Fallor’un alınındaki işaretleri gördün mü?” diye sordu. Vi, onunla ilk tanıştığında yağlı boyayla kapladığı parlayan noktaları hatırlayarak başını salladı. “Onlar morphi’nin işareti. İnananlar, morphi’lerin karanlık ve ışığın arasında, yani alacakaranlıkta kök salarak Yargen’e sırt çevirdiklerini söyler. Bu değişmiş varoluşları yüzünden gerçekliği *dönüştürebilirler*; bu da Yargen’in iyiliğine karşı bir saldırdır.”

“Mantıklı bir sebepten çok, dini bir sebep gibi görünüyor.”

“Büyük ihtimalle öyle.” Taavin hafif bir iç çekişle gözlerini kapattı. “Daha önce de dediğim gibi, hakkında çok az şey biliyorum. Sadece morphi’ler bu güce sahip ve Dönüşüm’ün sırlarını hayatlarıyla koruyorlar.”

“Fallor’un kartala dönüşebilmesi Dönüşüm’den mi kaynaklanıyor? Yani kendisinin —doğasının— gerçekliğini bir kartalinkine mi dönüştürüyor?”

“Anladığım kadarıyla evet. Fiziksel değişim, yeteneklerinden sadece biri. Ayrıca Işıkörme büyüsünü de bozup çarpıtabiliyorlar.”

“Tarlada göz yanılsamanı bozmak için yaptıkları gibi mi?”

“Evet.”

“O zaman Alacakaranlık Krallığı bizi nasıl koruyor, eğer Fallor onlardan biriye?” Vi, hayatta kalmayı düşünmekten başka bir şeyle ilgilenmiyordu.

“Morphi... ama Alacakaranlık Krallığı, Fallor’a karşı sevgi beslemiyor. Topraklarından sürgün edilen ünlü birisi, bölgelerine girmesi yasak.”

“Ve İnananlar, Dönüşüm büyüsünün onlara yasak olmasından dolayı ormanda peşimizden gelmeyecekler?” Morphi’lere karşı duyulan nefret hâlâ keyfi ve zayıf bir önyargı gibi görünüyordu ama eğer onları koruyacaksa, çok fazla itiraz etmemeyi tercih ederdi.

“Öyle gibi.”

“Alacakaranlık Krallığı’nda sığınacak bir yer arayabilir miyiz?”

“Hayır, ben iyileşene kadar burada dinleneceğiz.” Taavin elini kaburgalarının üzerine hafifçe koyarak, “Biraz zaman alabilir çünkü sandığımın içindekileri kaybettik,” dedi.

“Üzgünüm...” Vi mırıldandı. Kulübenin geri kalanı ile birlikte kül olmuştu.

“Önemli değil. Bir haftadır yolda olduğum için pek bir şeyim kalmamıştı zaten.”

“Eğer sığınacak bir yer arayamazsak, en azından Krallık’tan erzak toplayabilir miyiz?” Kim olduğunu bildiğinden, Taavin’i dikkat çekmek istemediği için suçlayamazdı. Ama en azından ihtiyaç duydukları şeyleri gidip kendisi alabilirdi, değil mi?

“Hayır. Krallık, geçilemez bir Dönüşüm büyüsü ile korunuyor. Geçmeye çalışsan bile... gitmemelisin.”

“Ama ben...”

“Düşmanlarımızın düşmanları bu durumda arkadaşımız değil. İkimiz de Alacakaranlık Krallığı’ndaki biriyle etkileşimde bulunmamalıyız.” Taavin, bunu bir bildiri gibi söyledi. Vi, adamın ses tonuna karşı direndi ama itiraz etmedi. Adam, Meru ve incelikleri hakkında çok daha fazla şey biliyordu.

“Neden bize düşman olmaları gerektiğini düşündün?”

“Kendimi *halleth* ile iyileştirmemem ile aynı sebepten... İnananlar ve morphi’ler arasındaki nefret duygusu karşılıklıdır. Eğer topraklarında Işıkörmeye büyüsü hissederlerse avlanırsınız. Burada bedenlerimizi ve büyülerimizi gizlemek zorundayız.”

Bu, aslında güvende olmadıkları anlamına geliyordu. Vi sıkıştıkları dar girişe doğru döndü. Yağmur dışarıda hâlâ şiddetle yağıyordu; belki de küçük nehirdeki suyu yükselterek iki fare gibi onların etrafını selle kaplama niyetindeydi. Uzaklarda gök gürültüsü koptu.

Taavin, “Raspian güçleniyor...” diye mırıldandı ve gözleri nihayet kapanarak uykuya daldı. “Dünyanın sonu yaklaşıyor.”

Vi sessiz kaldı, Taavin’in uykuya dalmasına izin verdi. Bunun, kırmızı şimşegi ikinci görüşü olduğunu söylemeye gerek görmedi.